

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bishop i E. Finnegan, pełnomocnicy), Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: S. Hathaway, pełnomocnik, D. Beard, barrister), Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Boelaert i M. Konstantinidis, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie T-181/08 Tay Za przeciwko Radzie, w którym Sąd oddalił skargę mającą na celu stwierdzenie częściowej nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 194/2008 z dnia 25 lutego 2008 r. w sprawie przedłużenia obowiązywania i wzmocnienia środków ograniczających wobec Birmy/Związku Myanmar, uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 817/2006 (Dz.U. L 66, s. 1), w zakresie, w jakim nazwisko skarżącego widnieje w wykazie osób, grup i podmiotów, do których stosują się te przepisy.

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie T-181/08 Tay Za przeciwko Radzie zostaje uchylony.
- 2) Stwierdza się nieważność rozporządzenia Rady (WE) nr 194/2008 z dnia 25 lutego 2008 r. w sprawie przedłużenia obowiązywania i wzmocnienia środków ograniczających wobec Birmy/Związku Myanmar, uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 817/2006, w zakresie, w jakim dotyczy ono P.P. Tay Za.
- 3) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami poniesionymi zarówno w pierwszej instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym.
- 4) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Komisja Europejska pokrywają koszty własne poniesione zarówno w pierwszej instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym.

(¹) Dz.U. C 260 z 25.9.2010.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 marca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okresny sąd Prešov — Słowacja) — Jana Pereničová, Vladislav Perenič przeciwko S.O.S. financ, spol. s r.o.

(Sprawa C-453/10) (¹)

(Ochrona konsumentów — Umowa kredytu konsumenckiego — Błędne podanie rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania — Wpływ nieuczciwych praktyk handlowych i nieuczciwych warunków na ważność całej umowy)

(2012/C 133/11)

Język postępowania: słowacki

Sąd krajowy

Okresny sąd Prešov

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Jana Pereničová, Vladislav Perenič

Strona pozwana: S.O.S. financ, spol. s r.o.

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Okresny sąd Prešov — Wykładnia art. 4 ust. 1 i art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29), oraz dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych”) (Dz.U. L 149, s. 22) — Umowa kredytu konsumenckiego przewidująca lichwiarską stopę oprocentowania — Wpływ nieuczciwych praktyk handlowych i nieuczciwych warunków na ważność całej umowy

Sentencja

- 1) Wykładni art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy dokonywać w taki sposób, że przy ocenie kwestii, czy zawierająca jeden lub więcej nieuczciwych warunków umowa przedsiębiorcy z konsumentem może nadal obowiązywać po wyłączeniu z niej tych warunków, sąd rozpatrujący spór w tej sprawie nie może przyjąć jako podstawy rozstrzygnięcia jedynie tego, iż unieważnienie wspomnianej umowy w całości byłoby ewentualnie bardziej korzystne dla jednej z jej stron, w tym wypadku konsumenta. Dyrektywa ta nie stoi jednak na przeszkodzie temu, aby państwo członkowskie przewidziało, z poszanowaniem prawa Unii, że zawarta przez przedsiębiorcę z konsumentem umowa zawierająca jeden lub więcej nieuczciwych warunków jest nieważna w całości, jeśli takie rozwiązanie zapewnia konsumentowi lepszą ochronę.
- 2) Praktykę handlową taką jak rozpatrywana przez sąd krajowy, polegającą na podaniu w umowie kredytu rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania niższej od tej stosowanej w rzeczywistości, należy uznać za „wprowadzającą w błąd” w rozumieniu art. 6 ust. 1 dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych”), jeśli powoduje ona lub może spowodować podjęcie przez konsumenta decyzji dotyczącej transakcji, której inaczej by nie podjął. Do sądu krajowego należy ustalenie, czy ma to miejsce w rozpatrywanej przez sąd krajowy sprawie. Stwierdzenie nieuczciwego charakteru takiej praktyki handlowej stanowi jedną z okoliczności, na których właściwy sąd może oprzeć, zgodnie z art. 4 ust. 1 dyrektywy 93/13, ocenę nieuczciwego charakteru warunków umowy dotyczących ponoszonego przez konsumenta kosztu przyznanego mu kredytu. Takie stwierdzenie nie ma jednak bezpośredniego wpływu na ocenę ważności zawartej umowy kredytu w kontekście art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13.

(¹) Dz.U. C 328 z 04.12.2010.